

Aşk boğar İnsanı / hikaye

Category: Hekayalar, Kitapcy

написано kitapcy | 22 январа, 2025

Aşk boğar İnsanı / hikaye AŞK BOĞAR İNSANI

Her yönüyle mükemmel bir planınız yoksa asla bir bankayı soymaya kalkmayın. Ben yaptım bunu. Mükemmel bir planım yokken – hadi daha açık söyleyeyim – en küçük bir planım yokken banka soymaya kalktım. Sonuç mu? Soydum bankayı. Ama siz yapmayın. Küçük bir banka şubesiydi, bizim mahallede. Tam önünden geçerken aniden karar verdim ve daldım içeri. Bankonun önünde iki müşteri, bankonun arkasında üç çalışan, köşede ayakta duran bir güvenlik görevlisi. Zor olmayacağını daha o dakkada şıp diye anladım. Sırt çantamı omuzumdan indirip bankanın tam orta yerine koydum. Bir elimi havaya kaldırıp bağırdım.

“Bu bir soygundur, kimse yerinden kıpırdamasın, aksi halde üzerimdeki bombayı patlatırım.”

Güvenlik elemanı yerinden kıpırdamadan beni baştan ayağa süzdü. O bakınca onunla birlikte refleks olarak ben de baktım kendime. Üstümde ince beyaz bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabısı vardı.

“Tamam, düzeltiyorum; bomba üstümde değil, çantamda... Evet bomba çantamda. Şimdi bankadaki tüm paraları buraya getirmenizi istiyorum. En küçük bir hatada hepimiz havaya uçarız.” Daha ne kadar kesin konuşabilir bilmiyorum.

Güvenlikçi Ersin avucunu bana gösterir gibi elini kaldırdı ve “Tamam, sakın ol Nusret istediğini alacaksın, kimseye zarar vermene gerek yok,” dedi; cebinden gıcır gıcır bir yüzlük çıkarıp dikkatlice bana uzattı, “bankadaki bütün para bu, hadi al da eve git”.

“Peki tamam o zaman, ben şimdi çıkıyorum, sakın bir kahramanlık yapmaya kalkmayın,” dedim parayı alıp geri geri yürüyerek, sırt çantamla birlikte hızla uzaklaştım oradan.

Bilen bilir beni, mecbur kalmasam yapmazdım böyle bir şey. Bankadan sınıra doğruca sokağın başındaki sağlık kliniğine gittim tekrar. Az önce buradan çıkmıştım zaten. Danışmada

oturan kadının karşısına dikilip bankadan aldığım parayı masaya vurdum sert bir şekilde. Kadının dalgınlığına geldi, irkilip sıçradı yerinden.

“Allah canını almasın Nusret, ödümü kopardın,” dedi.

“İstediğiniz parayı buldum Muazzez Abla, şimdi hemen Aysunların evine bir doktor gönderiyorsunuz,” dedim kararlı bir tonda.

“Bak Nusret,” dedi Muazzez Abla, “mesele para değil, biz öyle durup dururken kimsenin evine doktor falan gönderemeyiz, ancak o kişinin kendisi talep ederse doktor gönderebiliriz. Sen şimdi kendini daha fazla üzme, eve git, eminim Aysun bir iki güne iyileşir. Basit bir soğuk algınlığıymış zaten.”

“Anlamıyorsunuz,” dedim Muazzez Abla’ya, “hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Aysun tedaviyi reddederek intihar ediyor olabilir benim yüzümden.”

“Aman ya Nusret, nerden çıkarıyorsun. Az önce sen gittikten sonra annesiyle konuştum Aysun’un. Basit bir virüs kapmış, biraz da ateşi varmış, evde dinlenmesi gerektiği için iki gündür çıkmamış evden. Bazı şeyleri çok büyütüyorsun sen de, hadi eve git, döz vereyorum, gerekirse ben doktor gönderirim ama göreceksin bugün yarın iyileşir.”

Baktım olacak gibi değil, çıktım klinikten. Arkamdan bağırdı Muazzez Abla: “Paranı unuttun Nusret.”

“Benim değildi zaten,” dedim.

İnsanlar neden her şeyi bildiğini sanıyor, neden kimse ciddiye almıyor söylediklerimi? “Şu Nusret de çok saf, çok temiz çocuk,” diyorlar arkamdan. Deli demenin kibarcası bu. Anlamıyor muyum sanki...

Aysun bizim apartmanda, karşı komşumuz. Lise sona geçti bu sene, üniversiteye hazırlanıyor. Ortaokulu birlikte, aynı sınıfta okuduk üç yıl. Bir kaza oldu o yıl, ben liseye gidemedim. Evde özel eğitim alıyorum. Datça’da benim gibiler için özel okul yok çünkü. Bilirsiniz işte. Aysun okula giderken her sabah kapıdan yolcu ederim, dönünce de karşılarım. Sohbet ederiz ayaküstü kapıda. Bir tek Aysun anlıyor beni. Okula gitmeyince dayanamayıp kapılarını çaldım. Annesi Keriman Teyze açtı. Daha ben bir şey demeden, “Nusret

yavrum, Aysun biraz hasta, ateşi var, o yüzden çıkmıyor evden, sen merak etme, hadi eve git," dedi.

Sanırsın kadın medyum, ne diyeceğimi hemen anladı, "Yok ben Aysun için gelmedim Keriman Teyze, annemler eğer müsaitseniz... Eğer müsaitseniz akşam beraber sahile gezmeye gidelim mi?" diye sormamı istedi.

"Müsait değillermiş dersin Nusretciğim, hadi eve git sen."

Kapıyı yüzüme kapattı resmen. Yine çaldım tabii. Hiç kızmadan, "N'oldu Nusret?" diye sordu.

"Peki müsait olursa bu hafta sonu birlikte yüzmeye gidebilir miyiz Aysun'la?" dedim, biraz daha yüksek sesle. Aysun duymuştur içerden beni. O anlar ne demek istediğimi.

"Bunu da mı annenler soruyor?" dedi Keriman Teyze.

"Yok, bunu ben kendim soruyorum," dedim.

"Aysun iyileşsin konuşuruz yavrum, tamam mı? Hadi sen eve git şimdi."

Eve git, eve git! Herkes de beni eve göndermek istiyor her zaman.

"Doktor geldi mi peki?" dedim kapıyı kapatmak üzereyken.

"Doktora gitmek istemedi Aysun, bence de gerek yok. Biraz dinlenirse geçer. Merak etme, oldu mu Nusretciğim? Hadi yavrum eve git sen."

"Tamam Keriman Teyze, selam söyle Aysun'a."

"Söylerim yavrum."

Bir anda kafama dank etti. Çözdüm her şeyi tabii. Aysun bilerek tedavi olmuyordu. Kliniğe gittim işte sonra. Parayı dert ettiler sanırım, anlattığım gibi parayı da buldum, şu nahış banka soygunu işte. Ama anlamıyorlar beni bir türlü. Akşam evde babam da sordu, ona da anlatma gereği duymadım, nasıl olsa anlamayacaktı.

"Bugün bizim bankayı soymuşsun oğlum," dedi.

"Ersin mi söyledi?" dedim kızarak.

"Sonuçta bankanın müdürüyüm ben oğlum, olup biten her şeyi bana anlatmak zorunda."

Babam haklıydı, Ersin'i suçlamanın bir anlamı yoktu.

"Hani para falan lazım olunca doğrudan bana gelecektin? Yapma böyle şeyler oğlum, çok çok yanlış bir şey, bir daha ne bizim

bankada ne de başka yerde böyle şeyler yapmak yok, hiç yakıştırmadım sana, ne o öyle hırsız gibi. Tamam mı, anlaştık mı?”

Uzatmak istemedim, “Sanki Aysun’un tedavisi için senden para isteseydim beni anlayacak mıydın?” demedim. “Tamam baba, anlaştık,” dedim.

Annem biraz anlar beni ama. Saçlarımı öpüp kokladı.

“Aysun hastalanmış, doktor götürmek istemiş benim aslan oğlum, o yüzden yapmış babası,” dedi. “Tabii yine de böyle şeyler yapmak yok,” diye de ekledi.

Muazzez Abla söylemiştir ona. Eminim, bu mahallede hiçbir şey gizli kalmaz, herkes her şeyi bildiğini sanıyor ama kimse bir şey anlamıyor. Aysun anlıyor bir tek.

İki gün önce Server’le konuşurken duydum Aysun’u, apartman girişinde. Aysun’u bu defa aşağıda beklerim diye düşünmüştüm. Server’le birlikte okuldan dönüyorlardı, sanırım Server onu eve bırakmıştı. Ben apartmanın içinde, merdivenlerde oturmuş bekliyordum. Beni görmediler, “Hafta sonu kaçabilirsen birlikte yüzmeye gidelim,” dedi Server. Aysun’da “Tamam, iyi olur,” diye yanıtladı onu. Sonra Server “Hişt, bana bak kız, istersen Nusret’i de getir ha, kafa buluruz biraz,” dedi. Aysun da, “Saçmalama ya! Ne istiyorsun şu zavallıdan...” diye karşı çıktı. Galiba sonra Server, Aysun’u öpmek istedi fakat Aysun izin vermedi, içeri kaçtı. Bu kısmı tam görmedim ama bence öyle oldu. Aysun içeri girer girmez göz göze geldik.

“Sen burada mıydın Nusret?” dedi.

“Şimdi geldim,” dedim ama inanmadı. Çünkü elimde bir avuç çekirdek, önümde bir sürü çekirdek kabuğu vardı.

“Hadi görüşürüz sonra,” deyip yanımdan geçerek çıktı merdivenleri. Arkasından bağırdım ben de: “İstersen senle baş başa yüzmeye gidelim bu hafta sonu.” İkinci kat merdivenlerinde durdu azıcık, sonra hızla aşağı inip tekrar yanıma geldi ve oturdu.

“Bak Nusret, çok özür dilerim, Server şaka yapıyordu sadece, sen benim en iyi arkadaşısın. Bu her zaman böyle kalacak, anlıyor musun?” dedi.

“Sen benim en iyi arkadaşım değilsin ama Aysun, sen benim... Sen

benim... Seni öpebilir miyim?" dedim. Beni yanağımdan öptü.

"Sen benim için çok değerlisin Nusret, sana bir şey olursa dayanamam ben. O yüzden seninle yüzmeye gitmek istemiyorum, anlıyor musun beni?"

Çok tuhaf olmuştum. Nefesim kesildi heyecandan. "Tamam, anlıyorum," dedim güçlkle.

"Ben de seni anlıyorum, her zaman anladım seni, bunu bilmeni istiyorum."

"Tamam."

Gitti sonra. Ben hep bunu hissediyorum zaten, Aysun beni anlıyordu, ama yine de bilmek iyi geldi bana.

O gece Aysun'un söylediklerini düşünüp durdum. "Sana bir şey olursa dayanamam," demişti bana. Bu çok güzel bir şey bence. Ama Server'le yüzmeye gitmesini de gezmesini de istemiyordum. Bir plan yaptım kafamda. Aysun'u telaşlandırarak bir plan. Bana bir şey olduğunu düşünsün ve dayanamasın, Server'le yüzmeye gitmesin diye evden kaçmış gibi yaptım. Sabah kısa bir not yazdım anneme: "Anne beni artık beklemeyin, ben evi terk ediyorum, belki de dünyayı." Biraz gizemli olsun istedim. O gün akşama kadar eve gitmedim, sokaklarda, sahilde dolandım durdum. Sadece bir defa acıkınca öğlen yemeğe gittim eve ama annemle fazla konuşmadım. Bir defa da akşama doğru çok sıkışınca tuvaletimi yapmak için gittim, fazla kalmadım. Gece karanlık basınca biraz daha meraklansınlar, Aysun da iyice paniklesin diye azıcık daha bekledim. Eve gidice annem, "Nerede kaldın oğlum, gecikince merak ettim, bir daha karanlığa kalma," dedi. "Ha şöyle işte," dedim içimden.

"Kariman Teyzelere gittin mi bugün anne?" diye sordum.

"Evet yavrum. Niye sordun? Sabah sen çıktıktan sonra uğradım biraz," diye cevap verdi mutfaktan.

"Onları da telaşa vermeseydin bari," dedim.

"Niye telaşa vriyormuşum oğlum? Sohbet ediyoruz işte Keriman Teyzenle."

"Tamam neyse, olan olmuş artık. Aysun da üzölmüştür şimdi."

"A evet, Aysun okuldan gelince bitkindi, hastalanmış sanırım. Yatak döşek yatıyor kızcağız."

Bunu duyunca hem çok kahroldum hem de bir sevinç kapladı

içimi. “Çok üzgünüm gerçekten aşkım, ama bana başka yol bırakmadın,” dedim içimden.

Ben Aysun’u ortaokuldan beri seviyorum, söylemedim ona ama. Bazen boğular gibi oluyorum Aysun’un aşkından. Hemen gidip söylemek istiyorum o zaman. Vazgeçiyorum sonra. Aysun’un beni anladığını biliyorum çünkü. Server’le görüşmesine, gezmesine dayanamıyorum yalnız. O ayrıca boğuyor beni. Hatırladıkça boğular gibi oluyorum.

Ortaokulu yeni bitirmiştik. Sınıftan arkadaşlarla yüzmeye gitmiştik sahile. Üç kişi deniz bisikletinin uç kısmına oturmuş, ayaklarını suya sokmuştu. Server’le pedal çeviriyorduk. Server oldum olası gıcık bir çocuktü. Aysun’u sevdiğimi bilirdi. Bazen alay ederdi benimle.

Aysun yanımdayken, imalı konuşurdu. Ben utanırdım, Aysun da utanırdı. Deniz bisikletiyle dubaları da geçip bayağı açıldıktan sonra yüzmek için durduk. Server fazla yüzmedi, bisiklete çıktı tekrar, Aysun da arkasından. Ben biraz daha yüzdüm. Yorulduğumu hissedince bisiklete çıkmaya çalıştım. Ama Server her sefrinde beni denize geri itti. Birkaç defa çıkmaya çabaladım ama beni itip kahkahalarla güldü. İkisi de çok eğleniyorlardı. Ama ben artık gerçekten çok yorulmuştum. Deniz bisikletinin kenarlarına tutunup çıkmaya çalışmaktan kollarımda takat kalmamıştı. Birkaç defa kızarak, “Yeter artık, çok yoruldu, kesin şunu,” dedim ama ikisi de eğlenceye kaptırmıştı kendini. Artık suyun üstünde duramıyordum. Tuzlu suyu yutmaya, kusmaya başlamıştım. Son bir gayretle elimi bisikletin kenarına attım ama Server beni geri itti. Suyun dibine doğru gittim biraz. Güçlkle üste çıkabildim. Öğürüyor, kusuyor, nefes almaya çalışıyordum. O anda Server’in bisikletin koltuğuna oturup pedal çevirmeye başladığını gördüm. Başını çevirip bana seslendi, gülerek, “Hadi aslanım yapabilirsin, sahilde seni bekliyor olacağız,” dedi. Aysun da yüzü bana dönük, ayakta izliyordu gülerek. Konuşacak, bağırarak durumda değildim. Öksürerek, kusarak, “Boğuluyorum,” diyebildim ancak. Ellerimi, ayaklarımı oynatamıyordum. Gittikçe uzaklaştıklarını görüyordum ama kahkahaları hala duyuluyordu. Son duyduğum sesler de bu kahkahalar oldu.

Çıkamadım suyun üstüne. Deniz'in altında çırpınıp durdum. Gerçekten boğuluyordum; göğsüm, kulaklarım patlayacak, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Nefessiz kalınca ağzım kendiliğinden açıldı. Deniz'in bütün suyu ciğerlerime dolmuş gibi hissettim. Annemi düşündüm, babamı, bir de Aysun'u. Gözlerim karardı, kulaklarımdaki basınç ve uğultu kesildi.

Gözümü açtığımda hastanedeydim. Dört gün komada kalmışım. Aysun çıkarmış beni sudan. Atlamış deniz bisikletinden, Server de yardım etmiş beni yukarı çekmesine. Bir anda suya batıp kaybolmuşum diye anlatmışlar bizimkilere. Ben hiçbir şey anlatmadım o günle ilgili. Uzun süre beynime oksijen gitmeyince zarar görmüş beynim. Yaşamam bile mucizeymiş, öyle demiş doktorlar. Beynim hasarlı o günden beri. Bana pek öyle gelmiyor ama sınıırım dışarıdan öyle görünüyor. Ben her şeyi tam düşünebildiğime inanıyorum, fakat kimse beni pek anlamıyor. Bir tek Aysun anlıyor.

O yüzden onun hastalanmasına katlanamıyorum. Benim yüzümden olduğunu biliyorum, hissedebiliyorum. Gerçi evi terk ederken yazdığım notu cebimde unutup çıkmışım ama yine de insan hislerinde yanılmaz. Aysun iyileşirse belki yine yüzmeye gideriz beraber. O günden beri hiç yüzmedim çünkü, yüzemedim. Server'le yüzmeye gitmesini de istemiyorum. Gitmez herhalde. İnşallah yani. Onlar yüzmeye gidince, boğuluyomuşum gibi hissediyorum kendimi. Aysun anlıyor beni, o çıkardı beni sudan, en çok da Aysun'un aşkından boğulur gibi oluyorum. Aşk boğucu bir şey sanırım.

Selahattin DEMİRTAŞ Hekâyalar